

Sygn. akt IV U 482/21

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

26 października 2021 roku

Sąd Okręgowy w Sieradzu IV Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący: sędzia Sławomir Górny

Protokolant: st. sekr. sąd. Katarzyna Wawrzyniak

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 26 października 2021 roku w Sieradzu

odwołania T. D.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych II Oddział w Ł.

z 14 lipca 2021 r. Nr (...)

w sprawie T. D.

przeciwko Zakładu Ubezpieczeń Społecznych II Oddział w Ł.

o emeryturę

zmienia zaskarżoną decyzję i przyznaje T. D. prawo do emerytury poczynając od 1 lipca 2021 roku.

Sygn. akt IV U 482/21

UZASADNIENIE

Decyzją z 14.07.2021r., ZUS II Oddział w Ł., na podstawie art. 55 w zw. z art. 27 ustawy o emeryturach i rentach z FUS, odmówił T. D. prawa do emerytury.

Nie podzielając powyższej decyzji w/w złożył odwołanie, wnosząc przyznanie prawa do przedmiotowego świadczenia. Podnosił, że od 1.03.1998r., jest emerytem policyjnym, a emerytura wynosi 80% podstawy wymiaru i nie ma doliczonego do emerytury policyjnej żadnego innego stażu zatrudnienia, poza stażem policyjnym.

W odpowiedzi na odwołanie ZUS wnosił o oddalenie odwołania.

Sąd Okręgowy ustalił następujący stan faktyczny:

T. D., ur. (...), w dniu 28.02.1998r. został zwolniony ze służby i od 1.03.1998r. pobiera emeryturę policyjną. Obecnie emerytura wynosi 80% wymiaru. DO emerytury policyjnej odwołujący nie ma doliczonego żadnego innego stażu zatrudnienia, poza stażem wynikającym ze służby w policji (**akta rentowe Zakładu Emerytalno - Rentowego MSWiA**).

W okresie od 1.06.1998 – 31.07.2009, był zatrudniony w (...) w S. (**świadcstwo pracy k. 10/akta ZUS**).

W dniu 6.07.2021r., w/w złożył w ZUS wniosek o emeryturę (**wniosek/akta ZUS**). Po rozpoznaniu wniosku ZUS uznał za udowodnione 11 lat, 2 miesiące i 4 dni okresów składkowo – nieskładkowych (**karta przebiegu zatrudnienia k. 12/akta ZUS**).

Decyzją z 14.07.2021r., ZUS II Oddział w Ł., na podstawie art. 55 w zw. z art. 27 ustawy o emeryturach i rentach z FUS, odmówił T. D. prawa do emerytury (**decyzja k. 13/akta ZUS**).

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie materiału dowodowego zgromadzonego w aktach ZUS. W poczet materiału dowodowego Sąd przyjął także akta rentowe wnioskodawcy Zakładu Emerytalno - Rentowego MSWiA.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Odwołanie zasługuje na uwzględnienie.

Zgodnie z art. 2 ust. 2 ustawy z 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz. U. z 2020r., poz. 53 ze zm.), świadczenia na warunkach i w wysokości określonych w ustawie przysługują również żołnierzom zawodowym oraz funkcjonariuszom Policji, Urzędu Ochrony Państwa, Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego, Agencji Wywiadu, Służby Kontrwywiadu Wojskowego, Służby Wywiadu Wojskowego, Centralnego Biura Antykorupcyjnego, Straży Granicznej, (...) Marszałkowskiej, Biura Ochrony Rządu, Służby Ochrony Państwa, Państwowej Straży Pożarnej, Służby Celnej, (...) Skarbowej i Służby Więziennej, jeżeli nie spełniają oni warunków do nabycia prawa lub utracili prawo do świadczeń określonych w przepisach o zaopatrzeniu emerytalnym tych osób, oraz członkom rodzin pozostałym po tych osobach.

Zgodnie z art. 95 ust. 1 i 2 ustawy emerytalnej, w razie zbiegu u jednej osoby prawa do kilku świadczeń przewidzianych w ustawie wypłaca się jedno z tych świadczeń – wyższe lub wybrane przez zainteresowanego. Przepis ust. 1 stosuje się również, z uwzględnieniem art. 96, w razie zbiegu prawa do emerytury lub renty określonych w ustawie z prawem do świadczeń przewidzianych w przepisach o zaopatrzeniu emerytalnym osób, o których mowa w art. 2 ust. 2, z wyjątkiem przypadku, gdy emerytura wojskowa lub policyjna została obliczona według zasad określonych w art. 15a albo art. 18e ustawy z dnia 10 grudnia 1993 r. o zaopatrzeniu emerytalnym żołnierzy zawodowych oraz ich rodzin lub w art. 15a lub art. 15d lub art. 18e ustawy z dnia 18 lutego 1994 r. o zaopatrzeniu emerytalnym funkcjonariuszy Policji, Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego, Agencji Wywiadu, Służby Kontrwywiadu Wojskowego, Służby Wywiadu Wojskowego, Centralnego Biura Antykorupcyjnego, Straży Granicznej, (...) Marszałkowskiej, Służby Ochrony Państwa, Państwowej Straży Pożarnej, (...) Skarbowej i Służby Więziennej oraz ich rodzin.

Odwołujący ma przyznane prawo do emerytury policyjnej od 1998r. W wyroku z 24 stycznia 2019r. (I UK 426/17), Sąd Najwyższy analizował sytuację żołnierzy zawodowych powołanych do służby wojskowej przed dniem 2 stycznia 1999r. oraz tych, którzy podjęli służbę po dniu 1 stycznia 1999r., zgodnie z rozróżnieniem dokonany przez ustawodawcę na tle przepisów ustawy o zaopatrzeniu emerytalnym żołnierzy zawodowych oraz ich rodzin, w kontekście ich uprawnień emerytalnych oraz przez pryzmat zachowania konstytucyjnej zasady równości wyrażonej w art. 32 ust. 1 Konstytucji RP. Sąd Najwyższy wskazał, że nie wszyscy żołnierze, którzy pozostawali w służbie przed dniem 2 stycznia 1999r., mogą faktycznie zrealizować uprawnienie do wykorzystania „cywilnej” wysługi emerytalnej. Wystarczy bowiem odpowiednio długa służba i wzrosty emerytury z tytułu szczególnych właściwości służby (art. 15 ust. 2 i 3) lub z tytułu inwalidztwa wojskowego (art. 15 ust. 4), aby – przy splaszczeniu podstawy wymiaru emerytury wojskowej do maksymalnie 75% (art. 18 ust. 1) – „cywilne” okresy ubezpieczenia w żaden sposób nie zwiększały świadczenia. W takim przypadku emeryt wojskowy, niezależnie od swojej woli, nie ma prawnej możliwości skonsumowania żadnego „cywilnego” okresu ubezpieczenia w wojskowej emeryturze. Podobnie rzecz się ma w przypadku tego rodzaju okresów poprzedzających służbę, krótszych niż rok (art. 15 ust. 1 pkt 2-4). W opisanych uwarunkowaniach emeryt wojskowy pozostaje w sytuacji identycznej jak żołnierz, który rozpoczął służbę po raz pierwszy po dniu 1 stycznia 1999r. – jego emerytura jest obliczana wyłącznie w oparciu o wojskowy staż emerytalny.

Z konstytucyjnej zasady równości wyrażonej w art. 32 ust. 1 Konstytucji RP – jak wskazuje dalej Sąd Najwyższy – wynika nakaz jednakowego traktowania podmiotów prawa w obrębie określonej klasy (kategorii). Wszystkie podmioty prawa charakteryzujące się w równym stopniu daną cechą istotną powinny być traktowane równo, a więc według jednakowej miary, bez zróżnicowań zarówno dyskryminujących, jak i faworyzujących. Zasada równości zakłada jednocześnie różne traktowanie podmiotów różnych, tj. podmiotów, które nie posiadają wspólnej cechy istotnej. Równość wobec prawa to także zasadność wyboru takiego, a nie innego kryterium zróżnicowania, które jednakże musi pozostawać w racjonalnym związku z celem i treścią danej regulacji, wagą interesu, któremu zróżnicowanie ma służyć i w odpowiedniej proporcji do wagi interesów, które zostają naruszone w wyniku wprowadzonego zróżnicowania oraz z innymi wartościami, zasadami, czy normami konstytucyjnymi, uzasadniającymi odmienne traktowanie podmiotów podobnych. Kryterium, które niewątpliwie zadecydowało o uprzywilejowaniu (pobieraniem dwóch świadczeń) żołnierzy, którzy zostali powołani do służby po raz pierwszy po dniu 1 stycznia 1999r., to brak możliwości uwzględniania w wojskowej emeryturze jakiegokolwiek okresu „cywilnego” stażu emerytalnego. Kryterium to jednocześnie określa krąg podmiotów charakteryzujących się tą samą istotną cechą relewantną. Do tej grupy należą emeryci wojskowi, których wypracowane okresy składkowe i nieskładkowe nie miały żadnego wpływu na wysokość emerytury wojskowej, do nich zaś należą wszyscy żołnierze, którzy zostali powołani do służby po raz pierwszy po dniu 1 stycznia 1999r. oraz niektórzy żołnierze, którzy pozostawali w służbie przed dniem 2 stycznia 1999r. W konkluzji Sąd Najwyższy uznał za właściwy kierunek wykładni art. 95 ust. 1 i 2 ustawy emerytalnej, z którego wynika, że użyte w ust. 2 tego artykułu sformułowanie „emerytura (...) obliczona według zasad określonych w art. 15a albo art. 18e ustawy z dnia 10 grudnia 1993r. o zaopatrzeniu emerytalnym żołnierzy zawodowych” oznacza odwołanie się do zasad obliczenia emerytury wojskowej określonych w tych przepisach, a więc z uwzględnieniem wyłącznie służby wojskowej, co z kolei uzasadnia prawo do pobierania dwóch emerytur „wypracowanych” niezależnie od siebie. Zatem o wyjątku od zasady pobierania jednego świadczenia nie decyduje data przyjęcia do służby, ale brak możliwości obliczenia emerytury wojskowej przy uwzględnieniu „cywilnego” stażu emerytalnego. Jednocześnie Sąd Najwyższy wskazał przy tym, że wspomniany wyżej „brak możliwości” nie występuje wtedy, gdy emeryt wojskowy nie decyduje się na złożenie wniosku o doliczenie po zwolnieniu ze służby wojskowej okresów składkowych i nieskładkowych, choć mogą one zwiększyć podstawę wymiaru emerytury do 75%. Wspólnym bowiem mianownikiem uzasadniającym prawo do dwóch świadczeń są uwarunkowania wynikające z przepisów prawa niepozwalające na wykorzystanie stażu „cywilnego” w emeryturze wojskowej, a nie wybór emeryta wojskowego (por. wyrok SN z 24.01.2019r., I UK 426/17).

Sąd Okręgowy podziela powyższe stanowisko w całości uznając, że przyjęta przez Sąd Najwyższy interpretacja art. 95 ust. 1 i 2 ustawy emerytalnej w zakresie sformułowania „emerytura (...) obliczona według zasad określonych w art. 15a albo art. 18e ustawy z dnia 10 grudnia 1993r. o zaopatrzeniu emerytalnym żołnierzy zawodowych” ma zastosowanie w niniejszej sprawie. Zważyć należy, że okoliczności faktyczne i prawne sprawy, w której orzekał Sąd Najwyższy, oraz sprawy niniejszej, są niemal tożsame. W sprawie tej skarżący nabył uprawnienia do emerytury wojskowej po 23 latach służby, następnie złożył wniosek o doliczenie do wysługi emerytalnej stażu pracy podjętej po przejściu na emeryturę wojskową, w wyniku czego przysługująca mu emerytura osiągnęła maksymalną wartość 75% podstawy wymiaru. Jednocześnie organ rentowy odmówił mu wypłaty emerytury przyznanej z systemu powszechnego z uwagi na zbieg świadczeń. Podobna sytuacja miała miejsce w sprawie niniejszej. Niewątpliwie odwołujący poprzez zatrudnienie na podstawie umowy o pracę po przejściu na emeryturę osiągnął maksymalną wartość wojskowego świadczenia emerytalnego wynoszącą 75% podstawy wymiaru, a zatem jedynie w oparciu o zasady obliczania tej emerytury określone w ustawie o zaopatrzeniu emerytalnym żołnierzy zawodowych i wynikające z niej ograniczenia nie ma możliwości podwyższenia tego świadczenia, mimo „wypracowania” przez odwołującego dodatkowego okresu składkowego. W sytuacji niniejszej sprawy okres ten miał jednak charakter „ponadwymiarowy” w tym sensie, że z uwagi na osiągnięcie przez odwołującego maksymalnej podstawy wymiaru emerytury wojskowej przewidzianej przepisami ww. ustawy pozostała część „cywilnego” stażu emerytalnego nie mogła zostać uwzględniona w algorytmie obliczania emerytury wojskowej. Dodać także należy iż zaliczone do wysługi emerytalnej okresy składkowe poprzedzające służbę do 3 lat - w wymiarze 2 lat 11 miesięcy 4 dni, pozostawały bez wpływu na procentowy wskaźnik podstawy wymiaru, bowiem sam okres zawodowej służby wojskowej dawał wskaźnik ponad ustawowe

75%. Natomiast okresy składkowe po przejściu na emeryturę wojskową nie mogły zwiększyć wysokości emerytury wojskowej, z uwagi na osiągnięcie przez odwołującego maksymalnej podstawy wymiaru emerytury wojskowej 75%.

W związku z tym zaskarżona decyzja podlegała zmianie, o czym Sąd Okręgowy orzekł jak w sentencji na podstawie art. 477¹⁴§2 k.p.c.